

**PROCEEDINGS OF THE
VII INTERNATIONAL SCIENTIFIC
AND THEORETICAL CONFERENCE**

SCIENTIFIC FORUM:
THEORY AND PRACTICE
OF RESEARCH

31.01.2025

VALENCIA
KINGDOM OF SPAIN

ЕМОЦІЙНИЙ ТА СОЦІАЛЬНИЙ ІНТЕЛЕКТ УЧНІВ ПОЧАТКОВОЇ ШКОЛИ ЯК КОМПОНЕНТИ ФОРМУВАННЯ СОЦІАЛЬНИХ КОМПЕТЕНТНОСТЕЙ У ФІЗИЧНОМУ ВИХОВАННІ

Кузів О.О. 315

SECTION 26.

HISTORY, ARCHEOLOGY AND CULTUROLOGY

КУЛЬТУРОЛОГІЧНИЙ АНАЛІЗ ФЕНОМЕНА ІНДИВІДУАЛЬНОСТІ У СУЧАСНОМУ СУСПІЛЬСТВІ

Ордіна Л.Л. 319

ПОЛІСЕМАНТИЧНІСТЬ КВІТКИ ТЮЛЬПАН У СОЦІОКУЛЬТУРНОМУ ПРОСТОРИ

Іщенко О.М. 322

SECTION 27.

ARCHITECTURE AND CONSTRUCTION

USE OF HEAT PUMPS IN THE CLIMATIC CONDITIONS OF UKRAINE

Korchagin M. 326

SECTION 28.

CULTURE AND ART

METHOD OF PARKTIC ANALYSIS OF THE TECHNIQUE OF COMPLEX TRICKS INTO INDIVIDUAL ELEMENTS FOR TRAINING PROFESSIONAL JUGGLERS

Sharykov D., Kuts S., Kuts V. 328

SOME DOCTRINES ABOUT THE ORIGIN OF MUSICAL ART

Zhang Hui 332

TRADITIONAL AND INNOVATIVE APPROACHES IN SOLVING THE DESIGN OF TEMPORARY BAMBOO PAVILIONS

Wang Han 336

ЛЕКСИКА УКРАЇНСЬКОЇ БІОГРАФІЧНОЇ ДРАМИ

Цисельська О.В. 339

МЕТОДИЧНІ АСПЕКТИ РОБОТИ З МАЙБУТНІМИ ЕСТРАДНИМИ ВОКАЛІСТАМИ В КЛАСІ ФОРТЕПІАНО

Гусар Д.О. 343

ОСНОВИ КОМПОЗИЦІЇ В СКУЛЬПТУРІ ТА ГРАФІЧНОМУ ДИЗАЙНІ: РОЛЬ ГАРМОНІЇ ТА БАЛАНСУ В СУЧАСНОМУ МИСТЕЦТВІ

Брильов С.В., Глухенький І.І. 346

СУЧАСНІ ПОЛЬСЬКІ МИТЦІ, НАРОДЖЕНІ У ЖИТОМИРІ (УКРАЇНА)

Роговська Є.В., Борисенко Н.С. 350

SECTION 26.

HISTORY, ARCHEOLOGY AND CULTUROLOGY

Ордіна Лариса Леонідівна

канд. пед. наук, доцент, доцент кафедри філософських та політичних наук
Білоцерківський національний аграрний університет, Україна

КУЛЬТУРОЛОГІЧНИЙ АНАЛІЗ ФЕНОМЕНА ІНДИВІДУАЛЬНОСТІ У СУЧАСНОМУ СУСПІЛЬСТВІ

Протиріччя сучасної епохи загострили питання сутності людського буття, сенс існування людини. Процеси, що охопили всі основні сфери суспільного життя - економіку, соціально-політичні відносини, науку, моральність, повсякденне життя, в кінцевому рахунку, фокусуються на окремій людині і викликають у його індивідуальній свідомості якісні трансформації, вимагають зміни ставлення до себе та навколишнього світу. Усвідомлення індивідуальності людини, особливостей її буття змінює ставлення до ключових питань, що належать до компетенції гуманітарного знання. Ситуація сучасності вимагає докорінного перегляду культурологічної проблематики, яка стимулюється, насамперед, завданням сучасної культурної ситуації, глибокими потрясіннями переломної епохи, що загострили проблематичність людського існування.

Феномен індивідуальності вивчається різними науками: філософією, психологією, соціологією, етнологією, педагогікою, естетикою та мистецтвознавством. Всі вони розкривають різні сторони та аспекти індивідуальності, які дозволяють вивчити її універсальні закономірності.

Таким чином, актуальність проблеми визначається, по-перше, необхідністю обґрунтування феномена індивідуальності в контексті кризової ситуації нашого часу і, по-друге, реальною потребою у створенні загальної культурологічної концепції індивідуальності, що відображає закономірності її існування та розвитку.

Ідеї про людину, її творчу активність, сутність та індивідуальність розвивалися багатьма мислителями протягом усієї історії наукової думки, але підхід до них змінювався протягом історії культури. На філософському рівні сутність людини розглянута в роботах давньогрецьких мислителів: Демокрита, Платона, Аристотеля. Важливе значення проблема індивідуальності набуває в епоху Ренесансу. «Універсальна людина», причетна до всіх сфер знання, всіх

форм соціальної, громадянської та творчої діяльності стає одним з основних предметів у філософських роботах Піко делла Мірандолли[1]. Процес створення європейської антропологічної моделі розглядав Р. Декарт. У його концепції виконати місію досконалого пізнання здатний лише інтелект людини. У рамках класичної західної філософії антропологічна тема ототожнюється з раціонально-пізнавальною діяльністю та розвивається у монадології Г. Лейбніца. Поняття монади як одухотвореної життєвої індивідуальності використовує Й. Гете. Важливу роль у визначенні індивідуальності людини відіграли представники німецької класичної філософії. І. Кант у своїх дослідженнях виходив із визнання «законодавчої» функції індивідуальної людської свідомості стосовно природи. Й. Фіхте, Ф. Шеллінг та Г. Гегель обґрунтовували ідею про творчу сутність індивідуальної людської свідомості[2].

У зарубіжній філософії XIX-XX століть проблема індивідуальності представлена у працях С. К'єркегора, Й. Гердера, Г. Плеснера, М. Гайдеггера, А. Камю, Ж.-П. Сартра, К. Ясперса та їх послідовників: О. Шпенглера, Г. Зіммеля, А. Тойнбі. Вчені розвивають концепції, які разом отримали назву філософії життя, в основі якої лежить ідея про якісну специфіку людської життєдіяльності. Критика впливу масового суспільства на індивідуальність людини визначено у працях Ф. Ніцше, Х. Ортега-і-Гассета, Г. Маркузе, М. Фуко, Ж. Бодріяра, Т. Адорно та ін[3].

Філософсько-психологічний підхід до вивчення людини, вплив культури на психіку індивіда, проблема відображення внутрішнього світу людини у створюваній ним культурі викладено у працях засновника психоаналізу З. Фрейда. Різноманітні зв'язки культури та душі людини виявлені у працях К. Юнга.

Культурологічний аналіз дозволяє розглянути індивідуальність, як комплексний соціально-культурний феномен, що охоплює всі верстви та структури людського існування, від соціальних до духовних. Культурно-історичний процес включає у собі індивідуальність як необхідний ресурс соціально-культурної динаміки. Культурні цінності не можуть переходити від покоління до покоління та трансформуватися без творчої участі індивідуальності, яка є найважливішою складовою цього процесу.

Культурологічна концепція індивідуальності як феномена полягає: у цілісному осягненні його глибинних закономірностей, що виражаються в синтезі соціально-історичних та антропологічних характеристик; у співвідношенні раціонального та ірраціонального, інтелектуального та емоційного, соціального та психологічного компонентів; в аналізі індивідуальності як символічного (метафізичного) початку, що не допускає

прямого тлумачення; у виявленні таких цінностей індивідуальності як духовність, творчість, свобода.

Антропологічна ситуація у світовій культурі XIX-XXI ст. показала, що система науково-технічного та політичного впливу пришвидшила агресивне вторгнення у суб'єктивний світ людини, посиливши можливості маніпуляції людською особистістю. Результати подібної деформації свідомості виявляються у тому, що людина стає догматичною і нетерплячою до інших світоглядів та способів життя, яку легко спрямувати на деструктивні дії. Для масової культури постмодерну характерне не лише заміщення реального світу ігровими образами, а й цілеспрямоване відволікання людини від рефлексії, від завдання усвідомлення глибинних сенсів людського існування. Культура стає поверхневою, цінності - орієнтованими на наслідування мінливим течіям повсякденної життєвої практики.

У контексті такої культурної ситуації у духовному світі людини зростає занепокоєння і тривога, пошук своєї опори, з'являється стан незгоди щодо природи реальності, почуття невизначеності, за яким ховається майже монопольний контроль над ідеями та інформацією. Світогляд, що домінує у сучасній культурі, створив систему цінностей, орієнтовану на відчутті, матеріальні та доступні форми виміру; форми духовної активності розглядаються як відображення забобонів, незнання, ірраціональності або емоційної незрілості, до заперечення його індивідуальності та унікальності внутрішнього світу. Активність життєдіяльності знижується і призводить до відчуження від соціального буття, в якому індивід не самореалізується, а живе станом страху, ворожості та ненависті, які створюють напруженість свідомості, коли втрачається сенс того, що відбувається.

Отже, людство в історії культури має різні канони індивідуальності. Сутність індивідуальності виявляється у цілісному уявленні про людину, твердженні її унікальності за такими рівнями: особистісне (цілісне), індивідуальне (унікальне) та універсальне (родове) буття людини. На кожному певному етапі розвитку на перший план висуваються специфічні грані поняття «індивідуальність», обумовлені тим змістом, який формується в культурно-історичному процесі.

Список використаних джерел:

1. Піко делла Мірандола, Джованні. Промова про гідність людини. [пер. з лат. Назарія Назарова] - Київ: Всесвіт, № 11–12, 2013. - С. 44–64.
2. Німецька філософія Нового часу: Просвітництво, Кант і рецепція критицизму: підруч. для студентів вищ. навч. закл. / Д. Є. Прокопов; М-во освіти і науки України; Київ. нац. ун-т ім. Тараса Шевченка. — Київ: Київ. ун-т, 2013. — 895 с.
3. Головка Б.А. Філософська антропологія: навч. посібник/Б. А. Головка; Ін-т змісту і методів навчання. - Київ, 1997. - 239 с.